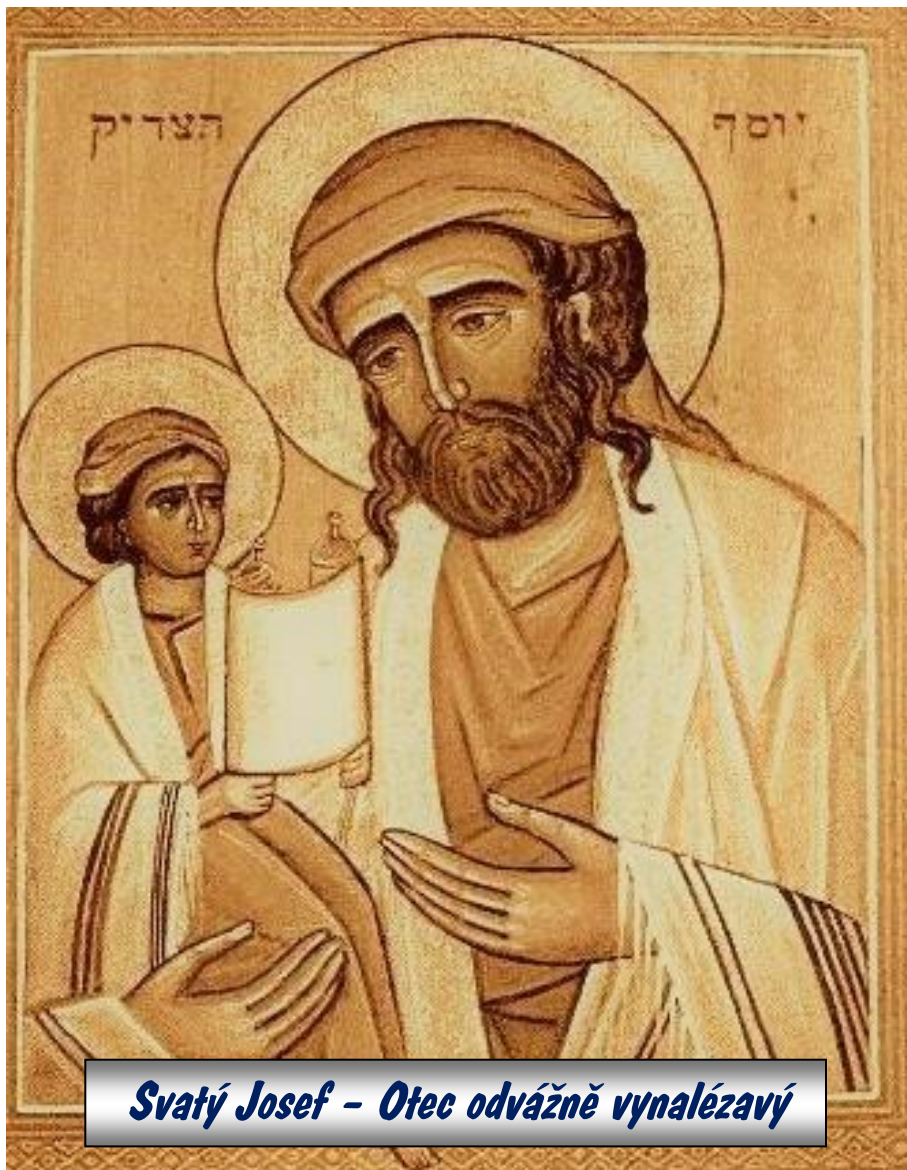

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI

19. ROČNÍK - ČERVEN 2021 - ČÍSLO 205

FARNÍČEK

Svatý Josef - Otec odvážně vynalézavý

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku,

Po sedmiměsíčním „domácím vězení“ jsme se mohli setkat s dětmi v náboženství. O něco dříve jsme se v omezeném počtu mohli setkávat při bohoslužbách v kostele, od začátku května už v počtu neomezeném. Začněme využívat tuto možnost, neboť **nic nemůže nahradit setkání se vzkříšeným, živým Kristem k bohoslužebnému společenství**. O tom se více dočtete na jiném místě Farníčku.

Mám radost, že se rozběhly přípravy na křest dětí. První křty se uskutečnily právě dnes a další budou následovat. Také se můžeme radovat z následujících uzavírání církevních sňatků v našem kostele v červnu, červenci, srpnu a září.

Po dvojím odložení proběhne v pátek 11. a v sobotu 12. června na naší faře tvoření biblických postaviček pod vedením českého katolického díla z Olomouce.

Postavičky ožíví katecheze dětí i prostor před naším obětním stolem.

Měsíc červen je význačný v našem zaměření pozornosti na Nejsvětější Srdce Ježíšovo.

Všichni potřebujeme životodárnou „transfuzi jeho krve do našich srdcí.

Jeho probodené srdce symbolizuje bezmeznou lásku k nám lidem. „Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého a nic nás nemůže odloučit od lásky Boží.“

I o tom se dočtete na jiné stránce Farníčku.

A mimořádná výzva, nabídka a podnět především pro muže – otce.

Třetí červnová neděle je už řadu roků Dnem otců. Otcové, jak s ní naložíte, co pod vedením otce Ježíšova svatého Josefa vymyslíte, prožijete, co uděláte pro své otcovství? Přijďte za mnou se svými nápady.

A poslední oznámení.

Naše pětičlenná komunita vás na týden opustí. Pojedeme prožít náš „stmelovák či orienták“ do jižních Čech. Odjedeme v neděli 13. června po obědě a vrátíme se v sobotu 19. června večer.

Bohoslužby zde nebudou, intence odsloužíme v místě našeho pobytu.

*Všem vám do červnových dnů
žehná váš otec Josef*

DEN OTCŮ

Den otců je svátek na počest otců, oslavující otcovství, vztah otce k dítěti a roli otců ve společnosti. V mnoha zemích včetně České republiky se slaví třetí neděli v červnu, v některých státech se ale tradičně váže ke svátku sv. Josefa (19. března) či ještě k různým jiným datům.

Tradici této oslavy otců založila Američanka Sonora Smart Doddová, která chtěla ocenit úsilí, s nímž se o ni a další čtyři sourozence staral její ovdovělý tatínek. Úplně první oslava Dne otců se konala v americkém městečku Spokane ve státě Washington 19. června 1910, v den narozenin Sonořina otce. První oslava Dne otců tak byla spíše soukromá, popularita svátku ale rychle rostla. V roce 1966 se díky prezidentovi Lyndonu Johnsonovi stala třetí červnová neděle oficiálně Dnem otců.

NOC KOSTELŮ 2021

Po dlouhém (koronavirem způsobeném) půstu se konečně v pátek 28. května téměř naplno (za dodržení všech nutných opatření) otevřely brány našich kostelů a přivítaly kultury chtivé návštěvníky na 13. Noci kostelů. Letos jich po celé olomoucké arcidiecézi bylo více než 130. Také ve fryštáckém farním kostele byl připraven bohatý kulturní program. Po úvodní mši svaté se rozběhlo pásmo, ve kterém se představili i někteří naši farníci – hudební Ma - trio (T. Halaštová, V. Končáková, V. Kušnírová) za doprovodu Karla Zlámalíka, sourozenci Krčmovi – Johanka a Filip (housle a varhany), ale připravena byla i komentovaná prohlídka kostela, věže, zvonů nebo Muzea I. Stuchlého. Letos se také otevřely široké veřejnosti kaple na fryštácké Skalce a Vítové a připojili se i sousedé z Lukovečka (kaple Panny Marie Pomocné).

Tam všude byl připraven menší kulturní program a sešlo se hodně lidí.

Velký zájem o tuto tradiční akci tentokrát projevila i některá média.

Česká televize dokonce přinesla z průběhu večera ve Fryštáku několik živých vstupů.

Naše farnost se tak mohla představit všem televizním divákům v zemi. Myslím, že na letošní Noc kostelů můžeme být opravdu pyšní. Také se sluší závěrem poděkovat všem účinkujícím, ale i organizátorům, bez nichž by se tato krásná akce nemohla uskutečnit.

pn

Z LISTU PAPEŽE FRANTIŠKA „PATRIS CORDE“ K ROKU SV. JOSEFA OTEC ODVÁŽNĚ VYNALÉZAVÝ

První etapou každého pravého vnitřního uzdravení je přijetí vlastního údělu, neboli otevření se také tomu, co jsme si ve svém životě nevybrali. Je zapotřebí ale dodat další důležitou vlastnost: odvážnou vynalézavost. Nastupuje zejména ve chvílích, kdy se setkáme s těžkostmi. Těžkost nás může buďto zastavit, a vyklidíme pole, nebo jí můžeme čelit. Právě těžkosti někdy umožní, že se v nás probudí zdroje, které jsme netušili. Při četbě evangelií o Ježíšově dětství nás napadne otázka, proč Bůh nezasáhl přímo a jasně. Bůh však zasahuje skrze události a lidi. Josef je člověk, skrze kterého se Bůh stará o počátky dějin vykopení. On je opravdovým „zázrakem“, kterým Bůh zachraňuje Dítě a jeho matku. Nebe zasahuje a důvěřuje v odvážnou vynalézavost tohoto muže: přišel do Betléma, a když nenašel příbytek, kde by Maria mohla porodit, uklidí a připraví stáj, aby se stala pokud možno útulným místem Božímu Synu, přicházejícímu na svět (srov. Lk 2,6–7). Před hrozbou Heroda, který chce dítě zabít, je Josef opět ve snu varován, aby je bránil. Uprostřed noci zorganizuje útěk do Egypta (srov. Mt 2,13–14). Při povrchní četbě těchto událostí máme dojem, že svět je vydán napospas silným a mocným. Podstata radostné zvěsti evangelia však spočívá v tom, že navzdory zpupnosti a násilí pozemských vládců Bůh vždycky najde způsob, jak uskutečnit svůj plán spásy. I náš život někdy vypadá, že je vydán zvůli mocných. Evangelium nám ale říká, že to, na čem záleží, dokáže Bůh vždycky zachránit, pokud použijeme odvážnou vynalézavost nazaretského tesaře, který umí proměnit problém v příležitost, máje na prvním místě důvěru v Prozřetelnost. **Zdá-li se někdy, že nám Bůh nepomáhá, neznamená to, že nás opustil, ale že důvěřuje nám a tomu, co dokážeme vymyslet, vynalézt, vyřešit.** Stejnou vynalézavost prokázali přátelé ochrnulého muže, když ho spustili na lehátko otvorem ve stropě, a tak ho dopravili před Ježíše (srov. Lk 5,17–26). Obtíže nezastavily jejich odvahu a umíněnost. Byli přesvědčeni, že tohoto nemocného může Ježíš uzdravit, a „když ho pro zástup lidí neměli kudy pronést, vystoupili na střechu a otvorem ve stropě ho s lehátkem spustili doprostřed před samého Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl: „Človče, odpouštěj se ti hříchy!“ (v. 19–20). Ježíš uznává vynalézavost víry, s níž se k němu tito muži snaží dopravit svého nemocného přítele.

Evangelium nepodává informace o tom, jak dlouho Maria a Josef s dítětem zůstali v Egyptě. Zjistěte však museli něco jíst, najít bydlení a práci. Není potřeba velké představivosti, aby se v této věci překlenulo mlčení evangelia. Svatá rodina musela řešit konkrétní problémy jako všechny jiné rodiny, jako mnozí naši bratři migranti, kteří i dnes riskují svůj život, donuceni neštěstím a hladem. **Myslím si, že v tomto smyslu je svatý Josef opravdu zvláštním patronem všech, kdo musejí opouštět svoji vlast kvůli válkám, nenávisti, pronásledováním a bídě. Na konci každé události, jejíž protagonistou je Josef, evangelium popisuje, že vstal, vzal s sebou Dítě a jeho matku a učinil, jak mu bylo přikázáno** (srov. Mt 1,24; 2,14.21). Ježíš a Maria, jeho Matka, jsou skutečně nejcenějším pokladem naší víry. Na rovině spásy nelze oddělovat Syna od Matky, od té, která se „ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži.“ Vždycky se musíme ptát, zda ze všech sil chráníme Ježíše a Marii, kteří jsou tajemně svěření naší zodpovědnosti, naší péči a naší starostlivosti.

DOKONČENÍ

Syn Všemohoucího přišel na svět s tím, že na sebe vzal obrovskou slabost. Potřebuje Josefovou pomoc, aby měl obranu, péči a výchovu. Bůh tomuto muži důvěřuje, stejně jako Maria, která v Josefovi nachází toho, kdo jí chce nejenom zachránit život, ale kdo o ni a o dítě neustále pečuje. Svátý Josef tedy nemůže nebýt ochráncem církve, protože církev je prodloužením Kristova těla v dějinách a současně v mateřství církve je naznačeno mateřství Mariino. Ochranou církve Josef nadále chrání *dítě a jeho matku* a také my láskou k církvi pokračujeme v lásce k *dítěti a jeho matce*. Toto dítě bude tím, kdo říká: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40). **Každý potřebný, každý chudý, každý trpící, každý umírající, každý cizinec je tak „dítětem“, které Josef stále chrání.** Proto je vyzván jako ochránce ubohých, potřebných, vydeděných, zarmoucených, chudých a umírajících.

Od Josefa se musíme učit stejné péči a odpovědnosti: milovat dítě a jeho matku, milovat svátosti a dobročinnost; milovat církev a chudé. Každá z těchto skutečností je vždy *dítětem a jeho matkou*.

Celý měsíc si vyprošujme na přímlovu sv. Josefa – odvážně vynalézavého otce, tuto vynalézavost do nečekaných a náročných situací v životě. *vybral o. Josef*

NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE JEŽIŠOVO

Svátek Boží lásky k člověku - Bůh člověku tvoří nové srdce! - (podle Josefa Hrbaty)

Od 17. století se rozšířila úcta k božskému Srdci Páně. Podnětem k tomu bylo zjevení Marii Markétě Alacoque (1674). Probodené srdce, ovinuté trním, s plameny a křížem, symbolizuje Ježíšovu lásku k člověku. *Marii* Markétě Alacoque bylo řečeno, že:

Ježíš bude žehnat každé rodině, každému příbytku, kde bude uctíván a vyzván...

Pane, Hospodine, ty jsi Bůh a tvoje slova jsou pravdivá; ty jsi slíbil tak mnoho dobrého svému služebníku! Nuže, začni žehnat domu svého služebníka, aby trval před tebou navěky, vždyť ty, Pane, Hospodine, jsi to slíbil a pro tvé požehnání bude dům tvého služebníka požehnan navěky! Ve všech národech je srdce symbolem středu lidské bytosti, symbolem lásky... Kdyby svět zapomněl na "srdce" a zavládl by

v něm jen rozum a vůle, stal by se chladným, chudým a krutým. Srdce u člověka vyjadřuje srdce jeho celkový charakter. Pravá podstata člověka nespočívá v jeho zevnějšku, kráse či síle, ale v jeho nitru, v jeho srdci. Bůh se nedívá na to, co člověk pokládá za hlavní. **Člověk se dívá jen na to, co má před očima. Hospodin však hledí na srdce (iSam 16,7).** Protože je srdce výchozím hodem veškerého lidského jednání, myšlení

a citění, zaslíbil Bůh: ***Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa***

(Ez 36,26). Svátý Petr Pekl, že křesťan je ten, kdo miluje "z **čistého srdce**": ale o jakém srdci je řeč? O srdci novém! Člověk kdysi o nové srdce prosil: ***Stvoř mi čisté srdce Bože***

(Žl 51,12); a sám Bůh dar nového srdce slíbil: ***Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha (Ez 36,26).*** Toto nové srdce bylo stvořeno v každém pokřtěném člověku!

Jen ho musíme přimět, aby tlouklo, musíme ho "trénovat". Bez stálého spojení s Bohem, který je pramen a zdroj pravé lásky, a který má své srdce otevřené pro každého člověka, nemůžou lidé mezi sebou žít v láskyplných vztazích. **Skrze spojení s Ježíšem, který má otevřené srdce plné lásky, jsme schopni milovat a být milováni!**

APOŠTOLSKÝ LIST PAPEŽE FRANTIŠKA „LÁSKA K PÍSMU SVATÉMU“**(U PŘÍLEŽITOSTI 1.600 LET OD SMRTI SVATÉHO JERONÝMA)****STUDIUM PÍSMÁ SVATÉHO**

Vášnivá Jeronýmova láska k Písmu svatému je prostoupena poslušností. Především vůči Bohu, který se vydává ve slovech, jimž musíme s úctou naslouchat; následně také vůči těm, kteří v církvi představují živou výkladovou tradici zjevené zvěsti. „Poslušnost víry“ (Řím 1,5; 16,26) není však jen pasivním přijetím toho, co je známo; tato poslušnost naopak vyžaduje aktivní nasazení v podobě osobního hledání. Svatého Jeronýma můžeme považovat za věrného a pracovitého služebníka slova, který se plně věnuje tomu, aby ve svých věřících bratřech a sestřích podporoval lepší pochopení posvátného „pokladu“, který jim byl svěřen. Nedojde-li k porozumění tomu, co Duchem vedení autoři sepsali, zůstane Boží slovo bez účinku (srov. Mt 13,19) a nemůže vytrysknout láska k Bohu. **Ne všechna místa v Bibli jsou vždy bezprostředně přístupná. Jak čteme u Izaiáše (29,11), posvátná kniha se jeví jako „zapečetěná“, tedy hermeticky uzavřená pro výklad, i těm, kteří umí „číst“, tedy těm, kteří mají dostatečné intelektuální vzdělání. Proto je nutné, aby zasáhl kompetentní svědek, který přinese osvobozující klíč, klíč Krista, Pána, který jako jediný je schopen rozlomit pečeť a knihu otevřít a zjevit tak podivuhodné obdarování milostí. I mnozí praktikující křesťané často přiznávají otevřeně, že neumí číst (srov. Iz 29,12), a to ne proto, že by neznali abecedu, ale proto, že nejsou připraveni na biblický jazyk, na jeho způsob vyjadřování a na starověké kulturní tradice. Biblický text pro ně zůstává nerozluštitelný, jako by byl napsán neznámou abecedou a nesrozumitelným jazykem. Pak je nutné zprostředkování vykladatelem, který má funkci „služebníka“, když se dává do služeb tomu, kdo nedokáže odhalit smysl toho, co bylo jako proroctví sepsáno. Příkladem může být postava jáhna Filipa. Pán ho vyzval, aby se připojil k eunuchovi, který na svém voze četl úryvek z knihy proroka Izaiáše (Iz 53,7-8), ale nedokázal pochopit význam textu. „Rozumíš tomu, co čteš?“ ptá se Filip; a eunuch odpovídá: „Jak bych mohl, když mě do toho nikdo neuvede?“ (Sk 8,30-31). Jeroným je naším průvodcem, protože podobně jako Filip (srov. Sk 8,35) uvádí každého čtenáře do tajemství Ježíše a protože - odpovědně a systematicky - považuje exegetické a kulturní prostředky za nezbytné pro správné a plodné porozumění Písmu svatému. Znalost jazyků, v nichž je Boží slovo tradováno, důkladná analýza a vyhodnocení rukopisů, pečlivý archeologický výzkum a také znalost dějin interpretace - všechny tyto metodologické prostředky, které byly v jeho době k dispozici, používá harmonicky a moudře, aby posloužily k správnému porozumění inspirovanému Písmu. Tento příkladný rozměr Jeronýmovy činnosti je také velmi důležitý pro dnešní církve. Jestliže konstituce Dei Verbum učí, že Bible je „duší posvátné teologie“³⁴ a páteří křesťanské spirituality, pak se výklad Bible musí nutně opírat o zvláštní odborné znalosti.**

Tomuto účelu slouží přirozeně špičková střediska pro výzkum v biblických vědách (jako Papežský biblický ústav v Římě; École Biblique a Studium Biblicum Franciscanum v Jeruzalémě) a v patristice (Augustinianum v Římě). Ale také každá teologická fakulta musí usilovat o to, aby se Písmo svaté vyučovalo takovým způsobem, který studentům zprostředkuje schopnost kompetentního výkladu Písma svatého. Týká se to rovněž analýzy textu a syntézy v biblické teologii. Mnozí lidé neznají bohatství Písma nebo Písmo podceňují, protože se jim nedostalo základních znalostí. Existuje mnoho církevních vzdělávacích institucí pro kněze a katechety. Ti mají přisuzovat kompetenci v oblasti Písma svatého vysokou hodnotu. Mimoto se musí podporovat biblická formace všech křesťanů, aby každý byl schopen otevřít posvátnou knihu a čerpat z ní nedocenitelné plody moudrosti, naděje a života. Rád bych připomněl, co napsal můj předchůdce v apoštolské exhortaci Verbum Domini: „Svatostnou povahu slova je tak možno pochopit v analogii ke Kristově reálné přítomnosti pod konsekrovanými způsoby chleba a vína. Svatý Jeroným tvrdí o žádoucím postoji jak k eucharistii, tak i Božímu slovu: Čteme svatá Písma. Myslím, že evangelium je Kristovým tělem; myslím, že svatá Písma jsou jeho naukou. Kristova slova - Kdo nebude jíst mé tělo a pít mou krev (Jan 6,53) - se mohou vztáhnout také na eucharistické tajemství, ale jsem přesvědčen, že Kristovým tělem a jeho krví je opravdu slovo Písma, Boží nauka.

V mnoha křesťanských rodinách se nikdo necítí schopen - jak je naopak předepsáno v Tóře (srov. Dt 6,6) - vést děti k poznání Pánova slova v celé jeho kráse, v celé jeho duchovní síle. Z tohoto důvodu jsem zavedl „neděli Božího slova“.

Chtěl jsem tak povzbudit k duchovní četbě Bible a důvěrné znalosti Božího slova.

Jakýkoli jiný projev religiozity bude obohacen o nový smysl, bude zařazen do hierarchie hodnot a bude zaměřen k vrcholu víry, kterým je úplné přilnutí k tajemství Krista.

Papež František

PAPEŽ FRANTIŠEK – LÁSKA V MANŽELSTVÍ

Láska není jen pocit. Je třeba ji chápat v tom smyslu, jaký má sloveso „milovat“ v biblickém jazyce hebrejštině, kde znamená „konat dobro“.

Láska se totiž musí projevovat více jednáním než slovy.

BÝT VLÍDNÍ

Aby byl člověk připraven k pravému setkání s druhým, musí na něj hledět vlídným pohledem. Toho ale není schopen, pokud v něm převládá pesimismus, který vyhledává nedostatky a chyby druhých (*možná jako kompenzování svých komplexů*). Vlídny pohled nám umožní nezdržovat se příliš u toho, v čem je druhý omezen, a s touto tolerancí pak můžeme budovat společné dílo, třebaže jsme rozdílní. Vlídna láska buduje vztahy, spojuje a spřádá pevná společenská vlákna. Tak chrání i sebe samu, neboť bez smyslu pro společné vztahy by každý hledal jen svoje vlastní výhody. Takovým způsobem ale není možné žít dohromady. Antisociální člověk si myslí, že druzí jsou tu proto, aby uspokojovali jeho potřeby. Není tu žádný prostor pro vlídnost lásky a její projevy. Kdo miluje, je schopen říkat druhým slova, která dodávají chuť, povzbuzují, posilují, utěšují, podněcují. Učit se tento vlídný způsob, je třeba začít již v rodině.

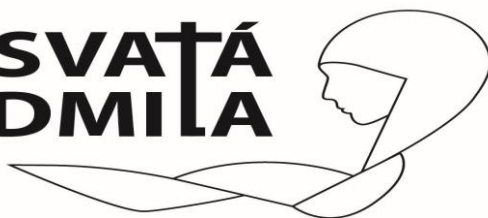
NEMSTÍT SE

Do vzájemných vztahů vstupují mnohá pochybení, která pak mají za následek hořkost, nevráživost a zlobu. Jestliže ale svolíme, aby zlé smýšlení proniklo do našeho nitra, pokud dáváme prostor zášti, zahnízdí se v našem srdci a vede nás to ke mstě. Opakem zášti je ale odpuštění, které se zakládá na pozitivním postoji, na úsilí pochopit slabost druhého a snaze najít pro něj omluvu podle příkladu Ježíše, který říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Máme ale často sklon vyhledávat stále víc viny toho druhého, předpokládat všelijaké druhy zlého úmyslu, a tak zášť narůstá a zakořeňuje se v nás. Tímto způsobem může jakýkoli i malý omyl nebo pád partnera poškodit vzájemné vztahy. Někdy je problém i v tom, že se všem věcem připisuje stejná závažnost, což s sebou nese nebezpečí, že se staneme neúprosnými vůči jakémukoli pochybení druhých. Spravedlivé nárokování si vlastních práv se přemění v úpornou a vytrvalou touhu po pomstě, místo aby se dělo v duchu zdravé obrany vlastní důstojnosti. Když se nám dostalo urážky nebo zklamání, je odpuštění možné a žádoucí, nikdo však neříká, že je snadné. Vyžaduje skutečně velkodušnou ochotu všech a každého jednotlivce k porozumění, k snášenlivosti, k odpuštění, k smíření.

Dnes víme, že abychom mohli odpustit, musíme projít osvobozující zkušeností pochopení a odpuštění i sobě samým. Naše chyby nebo kritický pohled lidí, které milujeme, často způsobily, že jsme k sobě ztratili úctu. Ale svalování viny na druhé nám poskytne jen falešnou úlevu. Je třeba se modlit nad vlastním příběhem, přijmout sebe, umět žít se svými limity a také si odpustit, abychom měli stejný postoj odpuštění také k druhým. To ale předpokládá zakusit, že nám odpustil Bůh. Přijmeme-li, že Boží láska je bezpodmínečná, že Otcovu náklonnost si nelze koupit ani zaplatit, pak budeme moci milovat nade všechno, odpouštět druhým i v případě, že se k nám zachovali nespravedlivě. V opačném případě naše vztahy a rodiny přestanou být prostorem porozumění, podpory a povzbuzení, a stanou se místem ustavičného napětí a vzájemného trestání se.

Vydalo nakladatelství Paulínky

1100 let SVATÁ LUDMILA

Odstraníme-li pohrdavý tón křesťanského svědectví z 12. století, vyvstanou před námi velice kladné rysy starého kultu. Tetka učila, jak žít v přírodě a s přírodou, učila ne ovládat ani bezhlavě se podrobit, ale setkat se, darovat a přijímat. **Přírodní náboženství bylo nesmírně konkrétní, nesmírně osobní** a ve svém styku s duchy přírody daleko duchovnější než naše současné bezkrevné a často dokonalé abstraktní křesťanství. Nikdo dnes nemůže věrně rekonstruovat pohanský obřad, ale pokusme se představit si, jak asi mohl vypadat. Vyvstane před námi obraz vzácné krásy. Vždyť jak asi mohlo probíhat takové uctívání stromu? Jistě navazovalo na vegetační cyklus, a šlo-li o strom přinášející užitek, i na běžnou sadařskou práci, která přirozeně splývala s rituálem. Jen si představte, jak dvanáctiletá knížecí dcera ozdobena korunkou květů vyjde vstříc roztoužené jabloni a volá ji k životu. A strom odpoví bohatstvím květů, které panna pozdraví s vděčnou úklonou. **Představte si zářivový den, kdy dcera knížecí přijde k nízké poloplané jablůnce a vztáhne prosebné paže a mocnou modlitbou prosí o plody.** A představte si, jak v chladné a mlhavé jitro přináší v hliněné míse popel, aby vysypala ke kořenům zkormoučeného stromu, v jehož obnažené koruně se chvěje poslední zčernalý list, životodárnou sílu vzešlou z ohně. Kolik tajemství je tu samozřejmě nazíráno a prožíváno Kolik zásadních principů života je tu chápáno a přijímáno: panna a jabloň, kořeny a koruna, skrytost a zjevnost, plody, spánek a jarní znovuzrození, služba a vláda, výměna darů. **Co znamenalo a jak bylo prožívání křesťanství, navazující na toto bytostné, tělesné prožívání duchovní dimenze veškeré skutečnosti.** Jak byl asi chápán a milován Bůh, který lidem mluví pevností dubového kmene, vůní lipové koruny, svěžestí pramenitých vod, tajemnou hloubkou hvozdů, ladností křivek ptačího letu, pošmourností mračen, tichou shovívavostí sněhu nebo nesmlouvavou ostrostí blesku. Je možná historickou náhodou, že Ludmila ukončila svůj životní běh na Tetině. V povědomí národa existující spojení Tetky a Ludmily mnoho říká. **Ludmila je učitelkou nového kultu, ale přitom též svorníkem mezi starou a novou dobou.** Staré schéma knížecího domu a rozvržení rolí bylo podtrženo. Bořivoj, zaměstnaný věcmi žezla a meče, spoléhal se ve věcech kultu na svou kněžnu a opíral se o ni. **Postavení Ludmilino je pozoruhodné v přirozeném spojování věcí živých a liturgických stejně jako politických a náboženských a sehrálo velkou úlohu při výchově sv. Václava.** Jendou z novot křesťanství bylo totiž vysunutí knížete z kněžských funkcí. Ludmila pevně udržela svou pozici v oblasti nového kultu - ne jako kněžka, ale jako kněžna mezi kněžimi, a Václava vychovala tak, že tento muž spojuje prvky vladařské a kněžské, což činí jeho postavení velmi pevným, byť je to silně kritizováno. **Kněžna Ludmila tak zakládá na samém počátku specifickou tradici, která je výrazně projevena knížetem Václavem.** Kníže není jen pozemským dočasným vládcem, je též knězem, obětíkem své země, a proto i jejím trvalým dědicem.

VÝZVA NAŠICH BISKUPŮ

Milé sestry, milí bratři v Kristu Ježíši, díky Bohu se situace, která více než na půl roku zásadním způsobem ochromila běžný život naší společnosti, postupně, pomalu, ale nadějně vrací k normálu. Byla to pro nás všechny zkouška víry, důvěry v Pána, ale také příležitost k přehodnocení životních priorit, každodenní rutiny a obrovská šance využít všechny ty dary, které byly doposud skryty. Pro mnohé z nás to byla doba, kdy jsme si z lidského hlediska sáhli na dno, kdy onemocnělo a zemřelo nemálo našich blízkých a přátel. Jsme vděční a děkujeme všem těm, kteří se jakkoli podíleli na tom, že naši bližní měli potřebnou lékařskou, ošetrovatelskou i duchovní péči. Jsme rádi, že i církve zde přiložila ruku k dílu, což není nic navíc, protože služba Bohu a služba člověku je do ní vepsána samotným Zakladatelem. Nyní je na místě opatrný optimismus. K němu také patří návrat k bohoslužbám v jejich normální podobě. Technické prostředky byly v době, kdy pandemie doléhala plnou silou, důležitým nástrojem, jak zachovat alespoň něco a nějakým způsobem z toho, co činí církve církví – tedy shromáždění. Avšak je potřeba mít stále na mysli, že skutečné fyzické shromáždění při bohoslužbě je nenahraditelné. Proto si vás dovoluujeme povzbudit, abyste se postupně vraceli do kostelů, pochopitelně při zachování příslušných hygienických opatření a s potřebnou mírou opatrnosti. Sledování mše svaté v televizi a na sociálních sítích nechtě je nadále k dispozici nemocným a těm, kteří do kostela nemohou. Je však načase, abychom si my ostatní opět připomněli, že svěcení svátečního dne je jedním z přikázání Desatera a že ke svátečnímu dni patří i účast na bohoslužbě. Je rovněž na místě, abychom projevili Bohu vděčnost za překonání této vlny pandemie a přicházeli do kostela poděkovat trvale a pravidelně s ještě větší horlivostí než dříve. Radostnou zprávou je, že můžeme opět chválit Pána i zpěvem.

Na setkání kolem Kristova oltáře se těší a ze srdce Vám žehnají Vaši biskupové.

Doba strádání dává porozumět srdcím našich bratří a sester, mučedníků z Abitinae (4. století), kteří i přes rozsudek smrti svým soudcům odpověděli s klidným odhodláním: „SINE DOMINICO NON POSSUMUS - NEMŮŽEME BÝT BEZ TOHO, CO JE PÁNOVO.“

I pro nás tedy platí:

- **Nemůžeme být křesťany** ani plně uskutečnit své lidství a touhu po dobru a štěstí, které přebývají v našem srdci, **bez Božího slova**, které při slavení liturgie Bůh pronáší ke všem, kdo mu otevírají svá srdce.
- **Nemůžeme žít** jako křesťané **bez účasti na oběti kříže**, v níž se Pán Ježíš bez výhrad dává, aby svou smrtí zachránil lidstvo - v objetí Ukřižovaného nachází veškeré lidské utrpení světlo a útěchu;
- **Nemůžeme být bez hostiny Eucharistie**, stolu Páně, ke kterému jsme zváni, abychom přijali samotného zmrtvýchvstalého Krista, přítomného v těle, krvi, duši a božství v tomto nebeském chlebu, který nás sytí v radostech a strastech této pozemské pouti;
- **Nemůžeme být bez křesťanského společenství**, rodiny Páně: potřebujeme se setkávat se svými bratry a sestrami, kteří mají podíl na Božím synovství, Kristově bratrství, povolání ke svatosti a úsilí o ně i o záchranu své duše v bohaté rozmanitosti věku, osobních dějin, charismat a povolání;
- **Nemůžeme být bez dne Páně**, bez neděle, která dává světlo a smysl sledu pracovních dní i rodinným a společenským povinnostem.

- 1.6. Památka svatého Justina
 5.6. Památka svatého Bonifáce
 6.6. 10. neděle v mezidobí
 11.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
 13.6. 11. neděle v mezidobí
 19.6. Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova
 20.6. 12. neděle v mezidobí
 21.6. Památka svatého Aloise
 24.6. Slavnost Narození svatého Jana Křtitele
 27.6. 13. neděle v mezidobí
 28.6. Památka svatého Ireneje
 29.6. Slavnost svatých Petra a Pavla

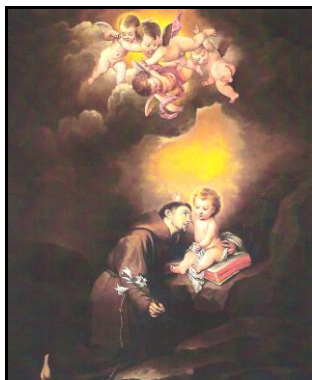

POZVÁNKA

Zveme Vás na slavnostní mši svatou u příležitosti svátku sv. Antonína Paduánského, která se uskuteční **v neděli 13. června od 15 hodin v kapli Na Skalce.**

Mši svatou bude celebrovat olomoucký pomocný biskup a kancléř olomoucké arcidiecéze Mons. Antonín Basler.

Všichni jste srdečně zváni.

PRÁZDNINOVÉ PUTOVÁNÍ RODIN KE SVATÉ LUDMILE

Letošní rok si připomínáme výročí 1100 let od úmrtí sv. Ludmily. Arcidiecézní Centrum pro rodinný život k této příležitosti vytvořilo aktivitu prázdninového putování pro rodiny. Během letního projektu se dozvíte spoustu zajímavostí ze života svěřence, uvidíte ji znázorněnou na obrazech nebo vitrážích. Na některých zastávkách najdete přímo sochu sv. Ludmily, jinde bude zobrazena nějaká spojitost, jako například křest knížete Bořivoje, a nebo si prohlédnete vzácný dar – Palladium země české. Občas vás zavedeme i na místo spojené s úctou jejího vnuka sv. Václava a kdo chce zažít dobrodružství, může se zapojit do rodinné soutěže.

Prázdninovým putováním vás bude provázet příběh „Babička“ o sv. Ludmile od spisovatele Ivana Renče. Pro letní putování jsme připravili poutní pas, který si můžete doma vytisknout na formát A4 a přeložit na polovinu. A pokud byste si chtěli udělat deník z cest, můžete dětem pořídit nějaký blok nebo sešitek, do kterého si budou moci zapisovat zážitky z jednotlivých výprav, nakreslit obrázek, nalepit pohlednici...apod.

Více o aktivitě zde: rodinnyzivot.cz/putovani-svata-ludmila

BIBLICKÝ TEST - MANŽELSKÉ DVOJICE

Dokážete správně spojit biblické manželské dvojice?

Jak se jmenovala manželka Abraháma?

***Gn 11, 29**

Kdo byl manželem Rebeky?

***Gn 24, 67**

Jak se jmenovala manželka Jakuba, s níž měl syny Josefa a Benjamina?

***Gn 29, 28**

Jak se jmenovala manželka Mojžíše?

***Ex 2, 21**

Do které pelištejské ženy se zamiloval Samson, a ta ho obelstila?

***Sd 16, 4**

Jak se jmenoval první manžel Batšeby?

***2 Sam 11, 3**

Koho měl za manželku Zachariáš, otec Jana Křtitele?

***Lk 1, 5**

S kým byla zasnoubena Panna Maria?

***Mt 1, 18**

Kdo byl manželem Priscilly, která pomáhala svatému Pavlovi?

***Sk 18, 26**

Kdo byla manželka Ananiáše, který prodal pole a řekl, že všechny peníze dal Petrovi (ve skutečnosti však ne)?

***Sk 5, 1**

Nápověda: *citace v Bibli

Akvila, Alžběta, Dalila, Izák, Josef, Ráchel, Safira, Sára, Sipora, Uriáš

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 5. 6. 2021 V NÁKLADU 200 KS.